

I. Astu sisään aikakoneeseen Olen tehnyt matkan ajassa, usko tai älä. Pysähdyn vielä hetkeksi kertomaan mielettömästä matkastani. Se on uskomaton matka tähän, niin konkreettisesti kuin ilmaistavissa on. Viuhuva valonnopeus on suhteellista aikaan ja lopulta mahtipontisuudessaankin vain pintaraapaisu verrattuna siihen, mitä matka aikaan piti sisällään. Tapahtumaketjun loppuvaiheet ovat ylittäneet pisteen, jonka jälkeen kyky muistinvaraiseen toimintaan on ollut... rajoittunutta. Kuten käy ilmi, tarvitsin kiinteitä todisteita dokumentoidakseni edes rippeet siitä mitä näin ja koin. Laadin siis matkani varrella muistiinpanot, joihin pohjaan tämän tarinan. Tarinalta se todellakin tuntuu. Aion tuhota muistioni heti kun saan siihen tehdyt merkinnät puretuksi. Nyt kerron, kuinka aika on ajaton.

II. Alku Aikakonettakaan ei olisi ilman hetkeä, jolloin viimeisinkin ratas ja energiansiirto johdin on saatettu toimintakuntoon, ja etevä päänero voi mahtipontisesti todeta olleensa riittävän etevä siirtämään idean todellisuuteen. Sanojemme puitteissa meillä on myös tavalliseksi luonnehdittava idea ihmisestä ja sen synnystä. Syntymämme on siis yleisesti mielletty yksilöllinen alkupisteemme. Sovitetaan sitä seuranneet tapahtumat tavalliseen elämän kehikseen. Yksityiskohdat ovat turhia, tavallinen on mitä mainioin termi! Se viittaa yleiseen mielipiteeseen tavallisena mielletystä, mutta on myös merkittävässä määrin jokaisen persoonan suodattimen läpi virrannut käsitys. Minunkin alkutaival oli tavanomainen, kaikin tavoin. Siihen kätkeytyi tavattomia piirteitä, mutta ne konkretisoituivat toden teolla vasta paljon alkua myöhemmin. Aikamatkani alettua kätöksä olleet vivahteet ottivat todelliset muotonsa ja häkellyin. Miksi? Se selviää kohta. Mieltäköön jokainen siis mielessään tavallisen polun syntymästä ja varttumisesta aikuisuuteen. Antakaa nostalgian kuljettaa teidät hetkiin mielenne sopukassa. Ainoa elävöittävä painosana on erillisyys; aivan kuten tähtiä täplittämässä yläpuolellamme kaareutuvaa yötaivasta tai mitättömän kokoisia hiekanjyviä vieretysten, aavan dyynimeren täyteenä. Tulevaa pohjustaen lisää mikstuuraan myös piilosäikeet; kätöksä olleet häkellyksen siemenet, joista mainitsin. Viekas vihjailu erillisyydestä on kantava teema näille tajunnan piiloutumille. Kuinka ne jaksoivatkaan muistutella siitä! Tämä on alku aikamatkalle.

III. Kuiske Loputon virta kuiskauksia, kaikkien aistien poimittavissa: Minä olen... Kaikki on... Kaikki mikä on ollut, on... Tiedostamaton alkoi siirtää itseään tiedostetuksi ja sanattomat piilovivahteet puskipivat tajunnan pintaan. Aikakone kiiti äärisiin sfääreihin, enkä erottanut kuin valoviivat. Olinpaikkani hämärtyi ja mikään ei ollut niin kuin ennen. Entinen, mennyt ei yksinkertaisesti ollut enää erillistetty, kuten tavallinen elämä saneli. Vanki ei ole sellissään, selli ammottaa tyhjyyttään... Mutta saanen kysyä, oliko selli edes olemassa? Tavallinen alkoi väistyä kuiskeen tieltä, mutta itsekäs tavallinen yritti silti sinnikkäästi kasvaa kasvamistaan, puskien kuisketta alaspäin. Lapsuudessa kuiske oli kumman voimakas, kunnes tavallisuus hautasi sen syvälle mustuuden multa. Mielikuvitus urautui. Kyseenalaistaminen kuitenkin iti, juurrutti vaivihkaa juuriaan ja verkostoitui. Aikamatkani pahaa-aavistamaton, kohtalokas törmäyskurssi, alkoi vaivihkaa taittaa suuntaansa. Voisiko sanallinen mitenkään pärjätä sanattomalle? Sanattomien piilovivahteiden vyöry kävikin lopulta niin voimalliseksi, että erillisyyden turvasatama alkoi vavista perustuksiaan myöten. Tuntemattomista syvyyksistä kumpusi aallokko; ystävälliset hyökyaallot saapuivat. Kun turvasatama lopulta hautautui ikiveden syövereihin, täyttyi tietoisuuden kenttä kysymyksestä: onko aika todellista? Aika on yhtä kuin positiivinen ja negatiivinen, mennyt ja tuleva, todellisuus jonka vuorovaikutuksen voimasta toisiinsa kietoutuneita puolia koemme. Muutos tekee sen sanattoman pysyvyyden havaittavaksi. Ajan konkretisoituma on tietty ilmeinen piste...

IV. Todellisuus Todellisuus pureutuu kaikkeen. Se kattaa kaiken, aivan kaiken; universumin yligalaktisista mittakaavoista mikrobiologian molekyyalitasolle, syntymästä kuolemaan ja erillisyyden ilmentymästä toiseen. Se leikkaa viuhuten kaikkeuksien halki kuin äärettömän

terävä miekka. Sen voimavarat ovat niin häikäisevät, ettei edes etevä pääneromme saa kiinni sen lopullisesta ideasta. Välittömästi, vailla taukoja, edustaen vain ja ainoastaan kaikkea: todellisuus on nykyhetki. Tauot todellisuudessa ovat erillisyyden ilmentymiä, väärentymiä – aivan kuten suttuiset muistiinpanonikin. Hankkiuduin eroon kaikesta muusta; muistio ja lukemattomat listat ovat nyt ainoat ankkurini erillisyyden tavallisuuteen, maailmaan jonka joskus koin ainoaksi oikeaksi, vakavasti otettavaksi. Aikamatkani konkretisoituma häämöttää. Se on yhtymäkohta kaikelle ajalle, nykyhetken ajattomuus! V. Irti Muistiinpanot loppuvat pian, samoin viimeinen, ohut langan suortuva erillisyyden ankkuriköydestä. Irti päästämisen aika on käsillä, mutta matka ei suinkaan ole päätöksessään. Tästä hetkestä eteenpäin aikakoneella ei ole pääte pistettä, ei edes kiitorataa jolta eksyä: on koittanut aika elää ajattomuutta.